

РЕШЕНИЕ

№ 21909

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **2271** по описа за **2025** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по касационна жалба на началник група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, Отдел „Пътна полиция“ /ОПП/, подадена чрез процесуален представител юрк. М., срещу Решение от 08.01.2025г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 13-ти състав, постановено по нахд № 9601/2024г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 24-4332-013148 от 12.06.2024г., издадено от началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР, с което за нарушение на чл.140, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на Й. П. Д. на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца.

С депозираната жалба се навеждат доводи, че решението е постановено при нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Обосновава се, че деянието, описано в АУАН и НП, е извършено от водача на автомобила. Застъпва се становище, че не е предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственик на ППС с прекратена регистрация на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП. Искане се решението да бъде отменено, а процесното НП да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно.

Ответникът с писмен отговор моли касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно.Претендира се присъждане на

адвокатско възнаграждение за адв. А. Д. на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закон за адвокатурата /ЗА/.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира подадената жалба за неоснователна и недоказана, а решението на СРС за правилно.

Предмет на касационно оспорване е Решение от 08.01.2025г. постановено по нахд № 9601/2024г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 08.04.2024г. около 00.55 ч. в [населено място] П. Д. управлявал по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]лек автомобил модел „Фиат Д.“ с [рег.номер на МПС] . При извършена проверка от страна на служители при ОПП-СДВР било установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП, при което било прието, че водачът е извършил нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП. Съставен е акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ и въз основа на акта е издадено оспореното НП.

Собственикът на МПС не е бил уведомяван за прекратяването на регистрацията на МПС.

Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че в НП е посочено правното основание за прекратяване на регистрацията – чл.143, ал.15 от ЗДвП, но не и конкретните факти, които съответстват на посочената правна норма – моментът на придобиване на МПС от посочения собственик, респективно моментът на прекратяване на регистрацията. Записано е, че тези обстоятелства имат значение дали към твърдяната дата на нарушението действително е била налице хипотезата на чл.143, ал.15 от ЗДвП, поради което винаги следва да са посочени в АУАН и НП, съобразно изискванията на чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Освен това СРС е приел, че няма данни собственикът на автомобила да е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията му, а за да е налице нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП субективната страна на деянието изисква водачът да е знаел за служебно прекратената регистрация. По тези съображения районният съд е отменил процесното НП.

Оспореното решение е правилно.

При постановяване на решението не са допуснати нарушения на процесуални правила. СРС е формирал изводите си, след като е обсъдил значимите за разрешаването на спора обстоятелства, всички доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като е изложил мотиви по всички наведени от жалбоподателя доводи и възражения. Съдът е изпълнил задължението си за изясняване на обективната истина, чрез приобщаването на допустими и относими доказателства. Не се констатира съществени процесуални нарушения в хода на въззивното производство, които да са засегнали правото на защита на касатора.

Настоящият съд приема, че както АУАН, така и НП не отговарят по съдържание на разпоредбите на чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. В посочените документи не е посочено кога правото

на собственост върху лек автомобил модел „Фиат Д.“ с [рег.номер на МПС] е прехвърлено и на кого е прехвърлено, от кога е започнал да тече двумесечният срок за собственика да регистрира превозното средство и кога е изтекъл, респ. кога служебно е отбелязано в автоматизираната информационна система, че регистрацията на регистрираното пътно превозно средство е прекратена. Описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено са от съществено значение както за правото на защита на санкционираното лице, така и за осъществяване на контрол по отношение на съставомерността на нарушението. Съгласно чл.140, ал.1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. В случая Й.Д. е управлявал мпс с табели с регистрационен номер и не се установява регистрацията на регистрираното пътно превозно средство да е прекратена.

В административната преписка не са приложени и съответните доказателства за твърденията на административно-наказващият орган относно собственика на автомобила и евентуалната промяна в правото на собственост по отношение на мпс-то, обуславяща задължение за собственика в двумесечен срок да регистрира превозното средство, както и доказателства за прекратяване на регистрацията.

Изложеното е достатъчно обжалваното пред СРС НП да бъде отменено, поради което решението на районния съд е правилно и следва да се остави в сила.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че нарушението по чл.143, ал.15 от ЗДвП ще бъде виновно извършено от собственика на автомобила, тъй като за прекратяването на регистрацията на посоченото основание, за разлика например от хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, законът не изисква уведомяване на собственика, тъй като е именно негово задължението да регистрира придобитото мпс. Поради това аналогия с приетото в Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС по т. д. № 3/2022 г., Първа и Втора колегия на ВАС, не може да се прави. В хипотезата на чл.145, ал.15 от ЗДвП собственикът знае, че придобитият от него автомобил не е регистриран на негово име, защото именно той е собственикът, който го е придобил и в чиято тежест съществува задължението за неговото регистриране. Обстоятелството, че собственикът не е знаел какви законови задължения има, не е извинително в съответствие със съществуващия още от римското право принцип *Ignorantia legis neminem excusat* /незнанието на закона не извинява никого/. Юридическата грешка, за разликата от фактическата такава – чл.14 от НК вр. чл.11 от ЗАНН, не е извинителна. В конкретния случай доказателства, че ответникът по касация е новият собственик на автомобила не са представени.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че атакуваното решение е валидно, допустимо и правилно и като такова, следва да бъде оставено в сила.

Основателна е и претенцията на адв. А. Д. за присъждане на разноски за адвокатски хонорар в хипотезата на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА. Размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен, на основание чл.38, ал.2 от ЗА във вр. чл.18, ал.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа, а именно 400,00 лева.

Така мотивиран Административен съд София-град, XXIV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.01.2025г., постановено по нахд № 9601/2024г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. А. К. Д. от САК сума в размер на 400,00 лева адвокатски хонорар.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.